
КНИГА ХУІ.

Съдържаніе. Военачалниците са събиратъ за да размыслижтъ връху исканьето на Давнійцытъ. Телемахъ слѣдъ като стори послѣдній дѣлътъ на Пизистраста, Несторова сынъ, отива въ събраніето, дѣто вышегласіето подава миѣніе да раздѣлижтъ помежду си съюзницитеъ земята на Давнійцытъ, и предлагатъ на Телемаха, за неговъ дѣлътъ, плодородната страна на Арпина. Телемахъ, освѣнъ че не пріема туй предложеніе, доказва имъ че общата полза на съюзницитеъ изисква да оставижтъ на Давнійцытъ земята имъ, и да имъ поставижтъ за царь Полидама, славенъ военачалникъ отъ народа имъ, единакво уважаванъ за мъдростьта си колкото и за храбростьта си. Съюзницитеъ склоняватъ на този изборъ, който испълни съ радостъ Давнійцытъ. Телемахъ убѣдява послѣтъзи да устѣжижтъ Арпинската страна на Диомеда, етолійскія царь, който тогасъ са преслѣдоваше, заедно съ дружината си, отъ прогнѣвената Венера, която той бѣ ранилъ на обсадата на Троя. Като са свършихъ съ този начинъ крамолицѣтъ, сѣкый отъ владѣтелитъ са заврихъ въ държавата си.

На другия день военачалницитеъ са събрахъ за да провъзгласижтъ царь на Давнійцытъ. Весело бѣше да гледа человекъ двѣтъ войски слѣны чрезъ едно тѣй нечакано пріятелство и като съставяхъ вече само една войска. Мъдрійтъ Несторъ не можи да са намѣри въ туй събраніе, защото отъ скърбьта и старостьта бѣ повѣнжло сърцето му, както едно цвѣтѣ повѣнва и крѣе отъ дѣжда, вечерь, което сутрината, въ зора, е было слава и украшеніе на зеленитъ муравы. Очитъ му бѣхъ са обррижли на два извора отъ сълзы които неможахъ да пресъхнѣтъ: далечъ отъ тѣхъ бѣгаше сладостныйтъ сынъ който укротява найлюбитъ скърби; надѣждата, която е животътъ на человекьското сърце, бѣ угаснѣла въ него. Сѣка храна бѣше горчива на този злочестъ старецъ; самата свѣтлина му бѣше нееносна: душата му не искаше друго освѣнъ да остави тѣлото му и да потъне въ вѣчната ноцъ на Плутоньовото царство. Напразно го утѣшавахъ сичкытъ му пріатели; отпадиж-